

Žijme tady a teď!

Základ kázání: **Kazatel 3:1-13**

1. čtení: Matouš 25:31-46

¹ Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:

² Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;

³ je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;

⁴ je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;

⁵ je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat;

⁶ je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat;

⁷ je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit;

⁸ je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.

⁹ Jaký užitek má ten, kdo pracuje, ze všeho svého pachtění? ¹⁰ Viděl jsem lopotu, kterou Bůh uložil lidským synům, a tak se lopotí. ¹¹ On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná. ¹² Poznal jsem, že není pro něho nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro. ¹³ A tak je tomu s každým člověkem: to, že jí a pije a okusí při veškerém svém pachtění dobrých věcí, je dar Boží.

I. Milí bratři, milé sestry,

co všechno z tohoto dnešního oddílu v novém roce zažijeme? Co všechno z toho, o čem Kazatel píše, čeká nás, nebo naše nejbližší v roce 2020? A v jakém poměru nás tyto skutečnosti potkají? Bude toho dobrého a příjemného víc? Nebo naopak méně? A zvládneme to? Uneseme, ustojíme tyto události – především ty těžké? To jsou otázky, které nás nad tímto textem mohou napadnout.

A buďme ještě konkrétnější: Narodí se v našem okolí děti, které vnesou trochu té radosti do života? Komu se narodí dítě? A kdo z nás odejde z tohoto světa na věčnost?

Co všechno se nám urodí na našich zahradách a v našich sadech? Bude mít letos práce na poli smysl? Nebo budeme jen sázet, zatímco sklízet bude někdo jiný, nebo třeba vůbec nikdo? Vydrží mír v naší zemi, v Evropě? Nebo přijde už brzy i ten čas zabíjet a také léčit? Budeme zdraví, nebo nemocní? Zlepší se nám naše zdraví, nebo naopak zhorší? A jak na tom budou naši milovaní? A co vybudujeme? A co zboříme? A co spadne samo? Budeme plakat? Jistěže budeme! Budeme se smát? To určitě také! Ale v jakém poměru? Bude nám víc smutno než veselo? Budeme mít důvod truchlit? Anebo budeme poskakovat radostí? Setkáme se s těmi, které máme rádi a které jsme velmi dlouho neviděli? Obejmeme je letos? Obejmou oni nás? Nebo se zase neuvidíme? A s kým se přestaneme v tomto roce objímat? S kým se žel na čas rozkmotříme, nebo koho nadobro ztratíme? Co všechno najdeme z toho, co jsme ztratili? Nalezneme stará přátelství? Nebo staré hodinky po babičce? Nebo občanku či telefon? A co všechno ztratíme? O co přijdeme? O deset korun? O auto? O střechu nad hlavou? Co všechno se nám bude zdát důležité a budeme to střežit jak oko v hlavě? A co všechno se nám naopak znechutí a zprotiví tak, že to rádi odhodíme? Snad to nebudou vztahy s druhými lidmi! Snad to nebude, nedej Bože, vztah s Bohem! Co se potrhá a znehodnotí? A co se naopak dá zase dohromady? A budeme v našich domovech dál hrát tichou poštu, nebo už spolu konečně začneme mluvit? Anebo naopak: Dokážu už letos konečně ztichnout a mlčet, nebo se to nikdy nenaučím? A co láska? Pokvete? Pokvete mezi mnou a druhými lidmi? Pokvete v mé rodině, v mém sboru, v mé církvi, v mém okolí? Nebo naopak někde zmrznou jinak vřelé vztahy, lidé se rozhádají a začnou se upřímně nenávidět? A dostanu se do toho také já? Chytím se letos u toho, že někoho skutečně nemůžu vystát? Že někoho přímo nesnáším? A nakonec: S kým a s čím budu bojovat? S druhými lidmi? Se sebou samým? Se svými slabostmi? Se svými závislostmi? Se svými hříchy? A naleznu v Bohu pokoj? Vybojuji některé osobní a duchovní boje až do konce? Podaří se mi to letos, když se to do této chvíle nepodařilo?

Je to mnoho otázek... Mnoho nezodpovězených otázek... A žádná odpověď nepřichází. Tu dnes ani nečekejte. Vždyť já se ztotožňuji s biblickým Kazatelem, který přece říká, že:

- *člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná*

II. O co tedy vlastně Kazateli jde? Chce nás vystrašit, nebo naopak potěšit? Chce nás tímto výčtem životních událostí vyděsit, ve smyslu: *Nemyslete si, že zde na zemi budete žít jako v bavlnci, neřkuli v ráji!* Nebo nás chce naopak potěšit, ve smyslu: *Nebojte se, všechno má svůj začátek i konec, tedy i ty zlé události jednou skončí.*

Nevím, jestli tento dávný mudrc chce někoho strašit, nebo těšit. On spíš jen konstatuje. Konstatuje, že to tak v životě chodí. Že my smrtelníci za svůj kratší či delší život zažijeme ode všeho trochu. Možná od něčeho víc a něčeho jiného méně. Ale zažijeme ode všeho něco. Tak barevný a bohatý je lidský život. Není jen černý. A není ani pouze bílý. Není jen příjemný. Je také nepříjemný. Není jen jednoduchý a klidný. Je také složitý a neklidný. To všechno k našemu životu patří. A bude patřit, dokud zde na zemi budeme. Řekněme to přímo: Dokud nezemřeme.

A vlastně toto bychom se měli učit přijímat. Tak to prostě je. A pokud se s tím naučíš žít, človče, bude ti na světě lépe, než kdybys proti tomu stále protestoval, stavěl se na zadní a divil se. Bude se tak žít lépe, když to „dospělácky“ přijmeš jako fakt, než když se jako malé rozmazlené dítě budeš rozčilovat a vztekat, že ty máš přece nárok na lepší život.

I mezi křesťany to občas pozorujeme... Lidé si někdy myslí, že Bůh nás musí neustále hýčkat, opatrovat, střežit a skoro rozmazlovat. To je přece jeho práce. A naše práce je mu za to děkovat. Ale to není křesťanská víra založená na Písmu. To je pohanská, dětinská víra, která musí ještě růst. Na tuto rozmazlenou víru reaguje třeba autor listu Židům:

- ⁵ *Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: 'Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. ⁶ Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.'* ⁷ *Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval?* ⁸ *Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. (Žd 12:5-8)*

Takže, křesťane: Podvol se, akceptuj to, přijmi to. Přijmi život, který ti Bůh dává. Bez výhrad. Takový, jaký je. Takový, jaký přichází – v posledku od Boha samého.

III. Ale na druhou stranu: Nepřijímej to! Nepřijímej takový život! No, teď si možná říkáte, že si protiřečím, že jsem toho moc na dnešek nenaspal a plácám, co mě zrovna napadne. Tak jak to je? Na jednu stranu máme všechno přijímat? A na druhou stranu to přijímat nemáme?

Já to myslím takto: Neměli bychom toužit po tom, že zde na zemi se všechno změní a zůstanou jen ty dobré věci. To by byla skutečně velmi naivní touha, víra a naděje. To se totiž nikdy nesplní.

Ale zároveň nesmíme tyto věci přijímat jako jednou provždy dané. Jako řád, který se už nikdy nezmění. Ne! My, křesťané, přece vyhlížíme příchod Božího království. A pokud nepřijde Kristus se svými svatými za našeho života, my věříme, že se s ním stejně po naší tělesné smrti setkáme tváří v tvář. A u něj už žádného střídání dobra a zla nebude. U něj nás čeká radost – a ne smutek. Světlo, ne tma. Pokoj – a ne neklid. Věčné zdraví, ne nemoc. Blízkost Boha – a ne jeho vzdálenost. S tímto výhledem vstupme do nového roku. S tímto nadějným výhledem zkoušejme zvládnout všechny obtíže, které život ještě přinese. Sám Kazatel to vlastně naznačuje, když říká, že Bůh...

- *lidem dal do srdce i touhu po věčnosti*

Ano, máme v sobě touhu po věčnosti. Ale nejen to! My dokonce v Kristu máme tuto Boží věčnost potvrzenou a otevřenou. Jak to říká třeba apoštol Petr:

- ⁴ *Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevodnouce je připraveno pro vás v nebesích ⁵ a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. ⁶ Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, ⁷ aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. (1Pt 1:4-7)*

Proto až nás, bratři a sestry, bude drtit život, doufejme a prosme Boha o změnu. Ale přitom vyhlížejme setkání se samotným Kristem.

IV. A ještě jedna myšlenka na závěr: Začali jsme přemýšlením, co všechno nás v tomto roce čeká... To je naprosto přirozené. Čas našeho života, ty tikající hodiny si uvědomujeme... Umíme vzpomínat na věci předešlé a minulé. A umíme se také zabývat tím, co ještě nenastalo, co ještě nepřišlo a na nás zatím nedolehlo. Ale možná to není nutné. Možná by bylo mnohem lepší, kdybychom se stále znovu učili žít v přítomnosti. Tady a teď. A co bude zítra, pozítří, za pár týdnů a měsíců – to nechali v klidu a pokoji na Bohu samotném. Copak to sám Ježíš neradí?

- ³³ *Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.* ³⁴ *Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.* (Mt 6:33-34)

Máme jen tuto chvíli. Vždycky znovu a znovu – jen tuto chvíli. A proto se teď společně na našeho Pána a Spasitele, že naše životy moudře řídí a vede. Teď mu za to vzdejme díky. Teď se svěřme do jeho péče. Teď mu vyznejme, jak se někdy dětinsky domáháme toho, aby náš život byl složen jen z těch příjemných a libých věcí. Teď od něj přijmeme ujištění o jeho milosti a lásce u jeho stolu. Teď odložme všechny naše výčitky, všechnu naši zlost a hněv vůči těm, kteří nám ublížili. Teď si podejme ruce a ze srdce přejme jeden druhému pokoj Boží. Teď se mějme navzájem, v Boží přítomnosti, rádi. Slovy Kazatele:

- *Poznal jsem, že není pro něho nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro.*

O to se pokoušejme dnes: O radost v Pánu. A o dobro kolem nás. Co bude zítra, to přenechejme Bohu.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, ty víš, co nás v tomto novém roce potká. Co nás čeká. Ty také víš, jak se s tím vším budeme vyrovnávat. Co zvládneme a co nezvládneme. A my v tuto chvíli chceme celý ten příští rok odevzdat do tvých rukou. Bud' naším pastýřem. Bud' naším průvodcem. Daruj nám sílu a pokoj. Podepři nás svým svatým Duchem, abychom v tom všem nezapomínali na radost v Kristu a na konání dobra kolem nás. Amen.